

Arrest

nr. 242 093 van 12 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 juli 2017 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 16 oktober 2017 om internationale bescherming. Op 31 oktober 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 2 mei 1998 in San Cristóbal, gelegen in de staat Táchira, en heeft er tot aan uw vertrek gewoond bij de vrouw die ook uw moeder heeft grootgebracht en die u beschouwt als uw grootmoeder. U heeft uw middelbare studies afgerond en studeerde hierna voor burgerlijk ingenieur aan de universiteit van San Cristóbal. U werkte in die periode in het familiebedrijf van uw stiefmoeder waar machineonderdelen worden gemaakt. Omdat u ruzie kreeg met de vader van uw stiefmoeder, gaf u uw ontslag en zag u zich genoodzaakt om uw universitaire studies na een maand stop te zetten. Hierna bent u beginnen werken als promotor voor Coca-Cola.

U was geen lid van een politieke partij maar u steunde de oppositie in uw land. Sinds 2013 nam u deel aan antiregeringsmanifestaties. U nodigde ook mensen in uw omgeving uit om deel te nemen aan de manifestaties. U en de andere manifestanten kaartten de slechte economische situatie in Venezuela aan, het gebrek aan voedsel en medicatie. Jullie wilden dat president Maduro zou vertrekken. Tijdens de betogingen maakte u molotovcocktails klaar en gooide deze ook soms zelf naar de Guardia Nacional Bolivariana of de colectivo's, gewapende groepen die de overheid steunen, die u en de andere manifestanten met geweld onderdrukten.

Eind mei of begin juni 2017 werd u tijdens een manifestatie in San Cristóbal samen met vijf à acht andere betogers opgepakt door de Guardia Nacional. Jullie werden gehandboeid en apart gezet maar uw identiteitsgegevens werden niet genoteerd. De Guardia Nacional kon jullie niet meteen wegvoeren daar de straten waren gebarricadeerd en er geen voertuigen konden rijden. Na twee of drie uur op straat te hebben gezeten, kon u in de chaos wegllopen. Andere manifestanten hielpen u uw handboeien te verwijderen door middel van een kleine zaag. Na deze confrontatie met de Guardia Nacional, bent u nooit meer gaan betogen.

De Venezolaanse autoriteiten zochten in heel San Cristóbal de jongeren die hadden deelgenomen aan antiregeringsmanifestaties. In juni en juli 2017 kwam men ook een viertal keer naar het huis van uw grootmoeder waar u woonachtig was. Uw grootmoeder gaf echter elke keer te kennen dat ze er alleen woonde. De autoriteiten kwamen jullie huis nooit binnen. Uit angst dat u iets zou overkomen, besloot uw vader dat u het land moest verlaten.

Op 22 juli 2017 heeft u Venezuela legaal verlaten via de luchthaven van Maiquetía in Caracas. Via de Dominicaanse Republiek vloog u naar België, waar u toekwam op 24 juli 2017. Op 16 oktober 2017 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw partner L. L. Z. R. (...), diende op 25 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar uw land, vreest u gedood te worden of in de gevangenis gezet te worden omwille van uw deelname aan antiregeringsmanifestaties. U verwees eveneens naar de economische crisis in uw land en voegde nog toe aan uw relaas dat u in Venezuela verschillende keren onder bedreiging van een wapen werd bestolen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Volgens uw verklaringen zal u bij een terugkeer naar Venezuela worden vervolgd omwille van uw deelname aan antiregeringsbetogingen. U stelde dat u tussen 2013 - 2014 en juni 2017 bijna dagelijks deelnam aan manifestaties (CGVS, p.10-13). U gevraagd een indicatie te geven van het aantal

betogingen waaraan u heeft deelgenomen, stelde u te menen dat het om een honderdvijftigtal manifestaties gaat (CGVS, p.16). U stelde tevens mensen uit uw omgeving te hebben aangezet om de manifestanten te vervoegen (CGVS, p.10). U heeft evenwel geen enkel begin van bewijs neergelegd om uw politiek activisme te staven (CGVS, p.16-17). Van iemand die zegt gedurende een vijftal jaar aan meer dan honderd manifestaties te hebben deelgenomen, mag nochtans worden verwacht dat hij/zij zijn/haar deelname aan die manifestaties zou kunnen aantonen. Uw gebrek aan enig begin van bewijs betreffende uw beweerdde politieke activiteiten, roept dan ook ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid ervan. Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Ter zake heeft het Commissariaat-generaal bedenkingen bij uw beweerdde eenmalige vasthouding van een paar uur en uw verklaring dat de Guardia Nacional naar aanleiding van de antiregeringsmanifestaties in San Cristóbal, verschillende keren naar uw huis is gegaan en aan uw grootmoeder heeft gevraagd of er een jongere woonachtig is. Zo roept het vooreerst vragen op dat u niet kan aangeven of uw aanhouding door de Guardia Nacional is gebeurd in mei 2017 of in juni 2017 (CGVS, p.13). Het betreft nochtans een gebeurtenis die – volgens uw verklaringen – mede de aanleiding vormde voor uw vertrek.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u voorts optekenen dat u indertijd werd vastgehouden in een kantoor van de Guardia Nacional in San Cristóbal (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/11/2017, vraag 1), waar u op het CGVS aangaf dat u twee à drie uur op straat werd vastgehouden voordat u kon wegvlugten (CGVS, p.13). U tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de verklaringen die u had afgelegd op de DVZ, kwam u niet verder dan te stellen dat het een foutieve vertaling moet zijn geweest daar u toen ook al duidelijk had gezegd dat u op straat werd vastgehouden (CGVS, p.17). Het louter vasthouden aan uw laatste verklaring, is evenwel geen afdoende uitleg voor voornoemde tegenstrijdigheid.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u op de DVZ had verklaard dat de Guardia Nacional in de maand mei een drietal keer naar het huis van uw grootmoeder is gegaan om te vragen of er een jongere woonde (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/11/2017, vraag 5). U toen gevraagd of u tussen mei 2017 en uw vertrek in juli 2017 nog problemen heeft gehad in Venezuela, antwoordde u negatief (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/11/2017, vraag 5). Op het CGVS stelde u dat de Guardia Nacional een viertal keer is langsgesproken bij uw grootmoeder en situeerde u al de vier bezoeken in de maanden juni en juli (CGVS, p.20-21). Op de DVZ had u daarnaast nog aangegeven dat het eerste bezoek van de Guardia Nacional aan uw grootmoeder twee weken na de laatste betoging waaraan u had deelgenomen, had plaatsgevonden (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/11/2017, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat ze ongeveer een week na de betoging, of iets langer dan een week, voor het eerst waren langsgesproken (CGVS, p.21). Deze incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw vermeende vervolging, zetten de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw beweerde politiek engagement. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat moest u in beperkte mate hebben deelgenomen aan antiregeringsbetogingen, deze niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Dat u niet in een specifiek negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u Venezuela op 22 juli 2017 gewoon legaal met uw paspoort heeft kunnen verlaten (zie stuk 1 en CGVS, p.4). U hierop wijzend, herhaalde u dat uw identiteitsgegevens op geen enkel moment werden genoteerd door de Guardia Nacional (CGVS, p.19 en p.21), wat uw vrees verder relativeert. Ook op 15 juni 2016 en op 2 april 2017 verliet u overigens legaal uw land om respectievelijk naar Mexico en Colombia te reizen (zie stuk 1 en CGVS, p.7). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beweerde deelname aan antiregeringsbetogingen.

Wat betreft ten slotte uw verklaring dat u verschillende malen het slachtoffer zou zijn geweest van al dan niet gewapende overvallen (CGVS, p.22), dient er opgemerkt te worden dat het gaat om criminele feiten en dat nergens uit blijkt dat u omwille van Conventie-gerelateerde redenen zou zijn gevisieerd. Een appreciatie van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela vindt u hieronder.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten immers enkel identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verwees tijdens uw persoonlijk onderhoud naar de slechte economische situatie in uw land (CGVS, p.5, p.10 en p.22). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U woonde in San Cristóbal steeds bij de vrouw die uw moeder heeft opgevoed en die u beschouwt als uw grootmoeder (CGVS, p.6). U maakte uw middelbare school af en werkte achtereenvolgens in het familiebedrijf van uw stiefmoeder en zes maanden als promotor van Coca-Cola (CGVS, p.5-6). Tussen juni en november 2016 verbleef u bij een vriend in Mexico omdat u in Venezuela niets te doen had in die periode. Uw vriend betaalde uw reis en uw verblijf aldaar (CGVS, p.7-8). Uw vader werkt in Venezuela als autohandelaar (CGVS, p.6-7). Hij verkocht een auto om uw vertrek naar België te financieren (CGVS, p.7). U had in uw land aldus een dak boven uw hoofd, werk, en u heeft een financieel netwerk waarop u kan steunen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het bijzonder, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het verzoek om internationale bescherming van uw partner L. L. Z. R. (...), eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoekster – i.e. de partner van verzoeker –, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 18 januari 2018 België binnen met haar paspoort en een fotokopie van haar identiteitskaart en verzoekt op 25 januari 2018 om internationale bescherming. Op 31 oktober 2018 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 27 mei 1997 in Santa Barbara, gelegen in de staat Barinas. Uw moeder is Venezolaanse en uw vader heeft de Colombiaanse nationaliteit. Van kleins af aan woonde u bij uw grootmoeder en haar partner in San Cristóbal, gelegen in de staat Táchira. In 2014 bent u begonnen aan een studie rechten aan de Universidad Católica del Táchira (UCAT). Tijdens uw universitaire studies werkte u in een winkel en in een pizzazaak.

U heeft tussen februari en juni 2015 vier keer deelgenomen aan antiregeringsmanifestaties die werden georganiseerd door uw medestudenten. U ging ook een viertal keer naar bijeenkomsten op de universiteit tijdens dewelke u meehielp met het maken van protestborden. U deelde flyers uit waarop informatie stond over de studentenbijeenkomsten en sprak na de lessen met andere studenten om hen te overtuigen mee te protesteren tegen de lamentabele situatie aan de universiteit en in heel het land.

Tijdens de laatste manifestatie waaraan u heeft deelgenomen, in mei of juni 2015, bedreigde de politie u en de andere manifestanten. Ze zeiden dat ze wisten waar jullie studeerden en dat ze jullie konden vinden. Daar u veel mensen kende die waren opgepakt door de Venezolaanse autoriteiten, waaronder uw vriend G. S. (...), en uit angst dat u ook iets zou overkomen, zette u uw studies stop en besloot u te vertrekken uit Venezuela.

Op 20 november 2015 heeft u Venezuela verlaten. U bent via Colombia en Ecuador legaal met uw paspoort naar Peru gereisd, waar u werd opgevangen door een vriendin. In Peru werkte u in een restaurant en een discotheek. Door de moeilijke situatie in Peru voor Venezolanen en omdat u bij uw partner A. W. A. M. (...) wilde zijn, besloot u naar België te reizen om hem te vervoegen. Op 3 november 2017 vloog u naar Chili. Op 17 januari 2018 vloog u via Argentinië naar Amsterdam. U reisde vervolgens verder naar België. U diende hier op 25 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw geboorteakte; uw diploma secundair onderwijs; een attest van uw secundaire school gericht aan de UCAT om te bevestigen dat u uw diploma heeft behaald; en een ongedateerd internetartikel betreffende Paola Andreína Ramírez Gómez, een studente aan de Universidad Católica del Táchira die werd neergeschoten door colectivos, gewapende aanhangers van het regime, tijdens een antiregeringsmanifestatie in San Cristóbal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Volgens uw verklaringen zal u bij een terugkeer naar Venezuela worden vervolgd omwille van uw politieke activiteiten tegen de overheid (CGVS, p.24). Er dienen evenwel enkele kanttekeningen gemaakt te worden bij uw beweerde politiek activisme. U stelde te hebben deelgenomen aan heel veel manifestaties (CGVS, p.10). Gevraagd hoe vaak u bent gaan protesteren, antwoordde u evenwel maar vier keer te hebben gemanifesteerd tussen februari 2015 en juni 2015 (CGVS, p.10 en p.16-17). U zou daarnaast ook aan studentenvergaderingen hebben deelgenomen tijdens dewelke onder andere protestborden werden gemaakt, maar ook aan deze vergaderingen zou u maar drie à vier keer hebben deelgenomen (CGVS, p.12-13). U zou eveneens maar een drietal keer flyers hebben uitgedeeld en twee dagen studenten zijn gaan ronselen voor deelname aan vergaderingen en antiregeringsmanifestaties (CGVS, p.20), wat niet bepaald veel te noemen is. Gevraagd naar de studenten die in dit alles het voortouw namen, kwam u niet verder dan de naam Dylon te noemen (CGVS, p.10). Andere studentenleiders van uw universiteit kent u niet (CGVS, p.13). U kon evenmin namen geven van studenten die u heeft kunnen overtuigen om zich mee in te zetten tegen de overheid (CGVS, p.20). Uw politiek activisme dient gezien bovenstaande dan ook gerelativeerd te worden.

U heeft voorts geen enkel begin van bewijs neergelegd om uw politiek activisme in Venezuela te staven (CGVS, p.15). Op de DVZ had u nochtans verklaard dat u in het bezit bent van foto's dewelke aantonen dat u heeft deelgenomen aan vergaderingen en betogingen tegen de regering (Vragenlijst CGVS, d.d. 12/03/2018, vraag 3). U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen op uw eerdere verklaringen, repliceerde u dat u wel foto's heeft van de demonstraties maar dat u er zelf niet op te zien bent (CGVS, p.15). U voegde daar nog aan toe dat u dacht dat u wel foto's kon vinden die uw politieke activiteiten ondersteunen op de sociale media van één van uw vrienden, maar dat bleek uiteindelijk toch niet het geval te zijn (CGVS, p.15). U stelde nog dat u er niet aan had gedacht om het protestmateriaal bij te houden (CGVS, p.15 en p.17). Uw gebrek aan enig begin van bewijs en uw incoherente verklaringen hierover, roepen ernstige vragen op.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u had verklaard wel een video te hebben van een kleine manifestatie bij het Venezolaanse consulaat in Peru waaraan u zou hebben deelgenomen (CGVS, p.19). U ging ermee akkoord de beelden zo snel mogelijk te zoeken en over te maken aan het CGVS (CGVS, p.19), wat u evenwel tot op heden niet heeft gedaan.

Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een

centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaarde dat u tijdens de laatste manifestatie waaraan u heeft deelgenomen, in mei of juni 2015, bedreigingen heeft gekregen van de politie (CGVS, p.18). Gevraagd wat voor bedreigingen er werden geuit, antwoordde u dat ze aan u en de andere manifestanten zeiden dat ze wisten waar jullie studeerden en dat ze jullie konden vinden (CGVS, p.18). U erop gewezen dat dat nog niet wil zeggen dat ze weten wie u bent en gevraagd of er nog andere indicaties zijn die erop wijzen dat de overheid op de hoogte is van uw deelname aan antiregeringsmanifestaties, antwoordde u negatief (CGVS, p.18). Verder gevraagd of u in de periode tussen de laatste manifestatie waaraan u heeft deelgenomen, in mei of juni 2015, en uw vertrek uit Venezuela in november 2015, nog andere problemen heeft gekend, antwoordde u opnieuw negatief en voegde daaraan toe dat u uit angst uw universitaire studies had stopgezet (CGVS, p.18). Gevraagd of uw familie problemen heeft gekend door uw deelname aan betogingen, antwoordde u wederom negatief (CGVS, p.18). Als u effectief zou worden vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw – beperkte – oppositionele activiteiten vier jaar geleden, zou nochtans worden verwacht dat er nog andere acties zouden zijn ondernomen ten aanzien van u, wat evenwel niet het geval blijkt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw beweerde politiek engagement. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat moest u in beperkte mate hebben deelgenomen aan antiregeringsactiviteiten, deze niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Dat u niet in een specifiek negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u Venezuela op 20 november 2015 gewoon legaal met uw paspoort heeft kunnen verlaten (zie stuk 1 en CGVS, p.5), wat uw vrees verder relativeert. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beweerde deelname aan antiregeringsactiviteiten.

U verwees ten slotte nog naar de arrestatie van G. S. (...), een activist die studeerde aan de Universidad Nacional Experimental del Táchira (UNET) en die u beweert te kennen, tijdens een manifestatie in 2014 en zijn daaropvolgende opsluiting tot 2018 (CGVS, p.15, p.18 en p.24). U legde tevens een internetartikel neer aangaande Paola Andreína Ramírez Gómez, een studente aan de Universidad Católica del Táchira, die tijdens een antiregeringsmanifestatie in San Cristóbal werd vermoord (CGVS, p.24). U vreest dat u bij een terugkeer naar Venezuela hetzelfde zou kunnen overkomen (CGVS, p.24). Zoals blijkt uit het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land zou worden vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw – beperkte – oppositionele activiteiten vier jaar geleden.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort; uw identiteitskaart; uw geboorteakte; uw diploma secundair onderwijs en het attest van uw secundaire school gericht aan de UCAT om te bevestigen dat u uw diploma heeft behaald, bevatten enkel gegevens over uw identiteit en schoolcarrière die hier niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard

gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verwees tijdens uw persoonlijk onderhoud naar de slechte economische situatie in uw land (CGVS, p.4, p.11, p.14 en p.23). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U woonde in San Cristóbal steeds bij uw grootmoeder (CGVS, p.5-6). U maakte uw middelbare school af en ving een universitaire studie rechten aan (CGVS, p.5-6). U kon uw studies financieren dankzij de steun van de partner van uw grootmoeder die als ingenieur werkt en uw werk in een winkel en een pizzazaak (CGVS, p.6 en p.11). Uw reis naar Peru betaalde u met uw spaargeld en de hulp van uw vriend A. (...). U had in uw land aldus een dak boven uw hoofd, werk, en u heeft een financieel netwerk waarop u kan steunen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend

aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het bijzonder, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het verzoek om internationale bescherming van uw partner A. W. A. M. (...), eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen menen dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Zij vervolgen met een aantal theoretische beschouwingen over de beoordeling van de gegrondheid van een vrees voor vervolging aan de hand van een rapport van UNHCR en passen de hierin naar voor geschoven principes als volgt toe op de situatie in Venezuela:

"De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschending zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Onderstaande objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren.

Veiligheidssituatie

Cedoca stelt bij aanvang van de "COI Focus VENEZUELA Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 en 4 april 2019", vast dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig is "La présente recherche dresse un état de lieu de la situation sécuritaire au Venezuela qui est particulièrement complexe et volatile."² "D'après le Congressional Research Service (CRS), la situation politique risque de rester extrêmement volatile."³

De situatie wordt momeneel gekwalificeerd als pré-conflict maar het land riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken. "Le Venezuela est actuellement dans une situation de pré-conflict et le risque de guerre civile ne peut pas être exclu. Traversant une grave crise politique, économique et sociale, le pays semble au bord de l'implosion ou en "guerre politique".

Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld, en hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau.⁴

Het geweld heeft een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking:

"(...)"⁵

Verschillende bendes, paramilitaire groeperingen zijn actief en oefenen geweld uit ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid."

Verzoekende partijen citeren vervolgens uit het rapport "Situation of Human Rights in Venezuela" van IACHR van 31 december 2017 en het rapport "Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaire" van OFPRA van 22 november 2016 over de *colectivos*, criminele bendes en drugsbendes in Venezuela.

Zij betogen dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en onderbouwen dit met citaten uit het rapport "Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela" van Human Rights Watch van 29 november 2017 en het rapport "Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van UN Human Rights office of the high commissioner van juni 2018.

Wat betreft de straffeloosheid in Venezuela, citeren verzoekende partijen uit een persartikel van UN News Service van 22 juni 2018, getiteld "Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'".

Inzake economische en sociale rechten stellen verzoekende partijen dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en dat de situatie verder zal verslechteren. Zij citeren vervolgens uit voornoemde rapporten van UN Human Rights office of the high commissioner en van IACHR en menen dat deze informatie aantoont dat de volledige bevolking slachtoffer is. Vervolgens citeren zij ook specifiek met betrekking tot de toegang tot en de beschikbaarheid van voedsel en de gezondheidszorg uit dezelfde informatie van UN Human Rights office of the high commissioner en van IACHR. Aan de hand van de informatie van IACHR menen zij dat vrouwen en kinderen in het bijzonder worden geraakt.

Aan de hand van voornoemd rapport van IACHR betogen verzoekende partijen dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp. Voorts betogen zij dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie. Zij citeren hierna nogmaals uit de voornoemde rapporten van IACHR en UN Human Rights office of the high commissioner. Tevens laten zij gelden dat uit het rapport van UN Human Rights office of the high commissioner blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden.

Daarna laten verzoekende partijen gelden dat het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) niet in de weg staat, maar juist de gegrondheid van de vrees versterkt. Zij poneren dat voor de toepassing van het Verdrag van Genève geen gedifferentieerd risico moet worden aangetoond. Zij passen deze beschouwingen als volgt toe:

"Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid.

"Ainsi l'étude portant sur les données de 2015 indique qu'il n'y a plus de classes sociales en dehors de la dichotomie pauvre/non pauvre."²⁷

"Anyone with access to hard currency is able to live fairly well. That includes senior government officials and senior army officers for example, as well as private sector contractors with good relations with the government. The key is either to ensure an income in hard currency or to be well enough connected with people who control the very limited supply of official dollars to be able to obtain them at the official rate"²⁸

Deze factoren, direct of indirect gelinkt aan de veiligheidssituatie, dwingen mensen het land te ontvluchten. Volgens UNHCR is voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond:

"Les migrants vénézuéliens sont mus par une combinaison complexe de plusieurs facteurs liés directement ou indirectement à la sécurité : accès à un revenu, accès à l'alimentation, accès à la sécurité, accès aux services de santé,... (p. 27) "ECRE signale en outre que l'UNHCR a affirmé que des considérations relatives à la protection internationale sont devenues apparantes pour un nombre très significatif de Vénézuéliens."²⁹

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden en dat de vrees prospectief beoordeeld dient te worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe. Zij stellen dat de commissaris-generaal *in casu* besluit om geen bescherming toe te kennen op basis van ongeloofwaardigheid van wat al meegemaakt werd in het verleden en aldus onvoldoende de vrees naar de toekomst toe onderzoekt. Op basis van het profiel en de objectieve situatie in het land van herkomst dient de commissaris-generaal volgens verzoekende partijen in te schatten wat er na terugkeer zou gebeuren.

Daarna voeren verzoekende partijen een theoretisch betoog over de link met een van de gronden van het Verdrag van Genève en stellen zij dat er in Venezuela sprake is van afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg dat er op grote schaal mensenrechtenschendingen zijn waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Zij citeren nogmaals uit het voornoemde rapport van IACHR. Aan de hand van dit rapport en het rapport *"Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict"* van ICG van mei 2018 voeren zij verder aan dat het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger, met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat. Voor verzoekende partijen is het duidelijk dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de principes van de bewijslast inzake het identificeren van een intern vluchtalternatief evenals de pertinentie en redelijkheid ervan, die bij de asielinstanties ligt. Zij zijn de mening toegedaan dat het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) onmogelijk is om het geweld in Venezuela in kaart te brengen. Gezien het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis het volledige land treft, kan volgens hen momenteel niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief toegepast wordt overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR.

Aangaande de geloofwaardigheid, documenten en het voordeel van de twijfel, betogen verzoekende partijen met citaten uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), uit rapporten van UNHCR en uit de rechtsleer als volgt:

"Geloofwaardigheid mag een onderzoek naar en beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg staan, zo stelt de RvV:

« (...) »³⁷

Zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoekers dienen in overweging genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.A. tegen Zwitserland:

"(...)"³⁸

Zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig dient rekening gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Zo besliste het Hof in I. t. Zweden:

« (...) »³⁹

In dezelfde zin stelt UNHCR dat een beoordeling van geloofwaardigheid gebaseerd dient te zijn op het geheel van bewijselementen,

"(...)"⁴⁰

Ten slotte dient aangestipt te worden dat vervolging onder het Vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan. Aangetoond dient te worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging:

"(...)"⁴¹

In dit kader dient eveneens gewezen te worden op het algemeen principe binnen het Vluchtelingenrecht van het voordeel van de twijfel. Dit principe erkent de moeilijkheden die verzoekers ondervinden bij het verzamelen van bewijsmateriaal ter ondersteuning van hun vrees. UNHCR stelt in dit verband:

"(...)"⁴²

"(...)"⁴³

De aangehaalde elementen dienen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring gestoeld te zij. Het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep kunnen de vrees aantonen :

"(...)"⁴⁴

Hieruit besluiten verzoekende partijen dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden en dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden genomen. Zij stellen naar waarheid hun problemen tijdens het gehoor op het CGVS te hebben uiteengezet.

Ten slotte laten verzoekende partijen, met verwijzing naar wat zij hierboven hebben uiteengezet, nog gelden dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 22 september 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight" van OHCHR van juni 2018, de COI Focus "Venezuela: Situation sécuritaire" van 4 april 2019, de COI Focus "Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, het rapport "Human rights in het Bolivarian Republic of Venezuela" van OHCHR van juli 2019, het "Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020" van de Rijksoverheid van juni 2020 en de COI Focus "Venezuela: Situatieschets" van 15 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaarde bij een terugkeer naar Venezuela te vrezen dat hij gedood zou worden of in de gevangenis gezet zou worden omwille van zijn deelnames aan antiregeringsmanifestaties tussen 2013 en 2017, tijdens dewelke hij molotovcocktails klaarmaakte en ermee gooide, en waarbij hij eenmalig enkele uren werd opgepakt door de *Guardia Nacional*. Verzoeker verwees ook naar de economische crisis in Venezuela en verklaarde dat hij in Venezuela verschillende keren onder bedreiging van een wapen werd bestolen.

Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève heeft, nu (i) hij geen enkel begin van bewijs neergelegd heeft om zijn politiek activisme te staven, (ii) nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, zodat het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet kan volstaan om erkend te worden als vluchteling en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, (iii) het CGVS bedenkingen heeft bij zijn beweerde eenmalige vasthouding van een paar uur en zijn verklaring dat de *Guardia Nacional* naar aanleiding van de antiregeringsmanifestaties in San Cristóbal verschillende keren naar zijn huis is gegaan en aan zijn grootmoeder heeft gevraagd of er een jongere woonachtig is, (iv) hij Venezuela op 22 juli 2017 gewoon legaal met zijn paspoort heeft kunnen verlaten, (v) het bij zijn verklaring dat hij verschillende malen het slachtoffer zou zijn geweest van al dan niet gewapende overvallen gaat om criminele feiten en nergens uit blijkt dat hij omwille van aan het Verdrag van Genève gerelateerde redenen zou zijn geviséerd, en (vi) de door hem neergelegde documenten aan deze appreciatie niets veranderen.

Verzoekster verklaarde tussen februari en juni 2015 vier keer deelgenomen te hebben aan antiregeringsmanifestaties die werden georganiseerd door haar medestudenten en ook een viertal keer naar bijeenkomsten op de universiteit te zijn gegaan en hierbij meegeholpen te hebben met het maken van protestborden. Zij zou ook flyers hebben uitgedeeld waarop informatie stond over de studentenbijeenkomsten en na de lessen met andere studenten hebben gesproken om hen te overtuigen mee te protesteren tegen de lamentabele situatie aan de universiteit en in heel het land. Tijdens de laatste manifestatie waaraan zij had deelgenomen zou de politie haar en de andere manifestanten bedreigd hebben en gezegd hebben dat ze wisten waar zij studeerden en dat ze hen konden vinden. Daar zij veel mensen kende die waren opgepakt door de Venezolaanse autoriteiten,

waaronder verzoeker, en uit angst dat haar ook iets zou overkomen, zou zij haar studies hebben stopgezet en besloten hebben uit Venezuela te vertrekken, wat zij in november 2015 ook gedaan zou hebben. Na een verblijf bij een vriendin in Peru, zou zijn naar België gereisd zijn om daar in januari 2018 verzoeker te vervoegen.

Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève heeft, nu (i) haar politiek activisme dient gerelativeerd te worden en zij geen enkel begin van bewijs neergelegd heeft om haar politiek activisme te staven, (ii) nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, zodat het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet kan volstaan om erkend te worden als vluchteling en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, (iii) zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar beweerde politiek engagement, (iv) zij Venezuela op 20 november 2015 gewoon legaal met haar paspoort heeft kunnen verlaten, en (v) de door haar neergelegde documenten niets veranderen aan deze appreciatie.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot de niet onderbouwde stelling dat *“het CGVS op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen”*, het aanreiken van algemene theoretische beschouwingen over een gegronde vrees voor vervolging en het voordeel van de twijfel, het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken, en de loutere bewering dat zij *“naar waarheid hun problemen op het CGVS (hebben) uiteengezet”*, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke. Hiermee weerleggen noch ontkrachten zij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal en maken zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk.

Waar verzoekende partijen de commissaris-generaal nog verwijten hun vrees onvoldoende naar de toekomst toe te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat zij geen concrete elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij in de toekomst persoonlijk een risico lopen om te worden vervolgd. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat hiertoe niet, wanneer daaruit – zoals *in casu* – niet kan blijken dat zij persoonlijk of alle Venezolanen in Venezuela vervolgd worden.

Aldus slagen verzoekende partijen er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij geen (voldoende ernstige) persoonlijke problemen in Venezuela aannemelijk hebben gemaakt.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 13, map met 'landeninformatie', en adm. doss. verzoekster, stuk 13, map met 'landeninformatie') en deze waaraan in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd, blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekende partijen medische problemen zouden hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit de verklaringen van verzoekende partijen evenwel blijken dat zij medische problemen hebben, laat staan dat hen op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "F.G. e.a. / Sweden", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "J.K. e.a. / Sweden", §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "are not able to obviate the risk by providing appropriate protection" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "NA. / The United Kingdom", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "F.H. v. Sweden", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "H.L.R. / France", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door

andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen.

In dit verband wordt in de eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt overwogen:

"U woonde in San Cristóbal steeds bij de vrouw die uw moeder heeft opgevoed en die u beschouwt als uw grootmoeder (CGVS, p.6). U maakte uw middelbare school af en werkte achtereenvolgens in het familiebedrijf van uw stiefmoeder en zes maanden als promotor van Coca-Cola (CGVS, p.5-6). Tussen juni en november 2016 verbleef u bij een vriend in Mexico omdat u in Venezuela niets te doen had in die periode. Uw vriend betaalde uw reis en uw verblijf aldaar (CGVS, p.7-8). Uw vader werkt in Venezuela als autohandelaar (CGVS, p.6-7). Hij verkocht een auto om uw vertrek naar België te financieren (CGVS, p.7). U had in uw land aldus een dak boven uw hoofd, werk, en u heeft een financieel netwerk waarop u kan steunen."

In de tweede bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoekster op goede gronden als volgt overwogen:

"U woonde in San Cristóbal steeds bij uw grootmoeder (CGVS, p.5-6). U maakte uw middelbare school af en ving een universitaire studie rechten aan (CGVS, p.5-6). U kon uw studies financieren dankzij de steun van de partner van uw grootmoeder die als ingenieur werkt en uw werk in een winkel en een pizzazaak (CGVS, p.6 en p.11). Uw reis naar Peru betaalde u met uw spaargeld en de hulp van uw vriend A. (...). U had in uw land aldus een dak boven uw hoofd, werk, en u heeft een financieel netwerk waarop u kan steunen."

Verzoekende partijen brengen in het verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die deze motieven van de bestreden beslissingen weerleggen of ontkrachten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de informatie in de administratieve dossiers blijkt immers dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd).

Uit de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Hoewel verwerende partij in haar aanvullende nota het bestaan van een gewapend conflict erkent in deze regio's, meent zij dat dit "*niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee(brengt)*", nu de geconsulteerde bronnen geen blijk geven van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's, en blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is.

Verzoekende partijen, die verklaren afkomstig te zijn van San Cristóbal, gelegen in de staat Tachira, brengen geen enkel argument aan om deze analyse te weerleggen of te ontcrachten. De voorgaande analyse blijft dan ook onverminderd overeind.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder

vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN